

Chương Thứ Tám

ĐẠI CHIẾN MAI LÂM MÔN

Đao Chùy Tôn Kha Tất cũng tương tự như anh gã, song mục nhìn không chớp vào Ngao Tử Thanh, đặc biệt khi gã nghe Ngao Tử Thanh mở lời, giọng nói trầm hùng, tinh lực dồi dào. Hơi thở của gã bất giác nghe như nặng nề hơn.

Cuồng Long Tôn Kha Tân cảm thấy một luồng khí lạnh xông lên não, lão ngẩn người một lúc lâu mới run giọng nói:

– Người... nghe đâu người đã trúng Ngân Đường hoa tại sao... vẫn còn sống được thậm chí...

Ngao Tử Thanh cười nhe đỡ lời:

– Không những còn sống mà thậm chí còn sống khỏe, phải không? Người cảm thấy ngạc nhiên, cảm thấy tiếc nuối nữa, có đúng không lão bằng hữu?

Cuồng Long Tôn Kha Tân cố nuốt vật gì nghẹn nghẹn trong cổ họng ho khan một tiếng, lấy lại bình tĩnh nói:

– Ngao Tử Thanh sau lần hội ngộ ở Linh Châu không ngờ người lại vừa thoát khỏi một sát kiếp. mạng của người qua là lớn, nhưng không sao, mạng người có lớn mấy cũng không qua khỏi nội ngày hôm nay!

Ngao Tử Thanh mỉm cười ngạo nghễ nói:

– Vậy sao? Chớ không phải người đã hoảng sợ khi nhìn thấy ta vẫn còn khỏe mạnh mà đứng ở đây sao? Người cứ tưởng tại hạ sau khi trúng Ngân Đường hoa tất phải sức tàn lực kiệt, bọn giả áo túi cơm các người chỉ để để lượm xác tại hạ mà thôi! Nhưng không ngờ, trời lại phụ lòng các người hử các người phải thất vọng lắm?

Đao Chùy Tôn Kha Tất không nén được nộ khí, nghiêng răng quát:

– Không sai! Huynh đệ ta vì báo mối thù phá nhà phá cửa, nên mới xuất mà tới đây. Vốn cứ nghĩ là chỉ cần đến cắt tay một cái là đã có thể lấy mạng người... Nay sự việc tuy không như ý muốn ban đầu nhưng mạng của người cũng khó giữ qua ngày hôm nay.

Ngao Tử Thanh bật cười khanh khách nói:

– Huynh đệ người thật thà quá sức! Xưa nay những người muốn gây phiền phức cho Quỉ Tiểu Ảnh đều gặp một kết cục giống hệt nhau. Điều này tại hạ không cần nói chắc các người cũng biết rõ. Nhưng thiết nghĩ cũng nên nhắc lại để các người có sự chuẩn bị.

Một bóng người cao lớn dềnh dàng, nhanh như chớp lướt tới bên cạnh Tôn

Kha Tân. Nhìn hấn to lớn như một con gấu nhưng giọng nói lại nhỏ nhẹ như con gái:

– Tôn Đại Hộ Pháp! Còn nhiều lời với hấn làm gì? Cứ xuất thủ làm cho xong, nhị vị vừa báo được cừu, lại vừa hoàn thành sứ mạng của bang chủ giao phó!

Ngao Tử Thanh chưa hề có sự qua lại với Mai Lâm Môn, cũng chưa từng gặp mặt người này. Quan sát kỹ gã, thấy hàm răng trên của gã nhô ra khỏi đôi môi, lúc gã mở miệng nói chiếc mũi to bè đỏ ửng, không ngừng di động lên xuống, quá lên trên một chút là đôi mắt báo vàng khè, đầu thì hơi còn tệ hại hơn cả Tôn Kha Tân. Nhìn dáng điệu của gã, Ngao Tử Thanh thấy rất quen thuộc...

Ngao Tử Thanh nhìn một cách đầy hứng thú gã đại hán trước mặt, lát sau chàng bật cười nói:

– Phải rồi! Nếu tại hạ đoán không lầm thì bằng hữu chính là Quỷ Giáp Tát Kiết Hóa!

Không sai, gã đại hán trọc đầu cao lớn nhưng lại có giọng nói như con gái kia chính là một trong ngũ đại cao thủ dưới trướng của Mai Lâm môn chủ Bạch Tôn. Quỷ Giáp Tát Kiết Hóa!

Tát Kiết Hóa trừng mắt nhìn Ngao Tử Thanh nói:

– Không sai! Ngao tiểu tử có mắt đã nhìn ra Tát đại gia của người! Ngày hôm nay Tát đại gia phụng mệnh môn chủ tới lấy cái mạng chó của người.

Lời nói cùng điệu bộ thì cực kỳ hung hăng, nhưng giọng nói lại nhỏ nhẹ đến kỳ cục. Ngao Tử Thanh sờ sờ lên chót mũi mình cố nín cười nói:

– Tát Kiết Hóa! Cổ họng của người hình như có cái gì đó không ổn, nam tử hán đại trượng phu tiếng nói phải oang oang như sấm, có đâu lại nghe giọng như đàn bà con nít, người nên tìm đại phu xem lại cái cổ họng đi!

Quỷ Giáp Tát Kiết Hóa mặt đỏ phừng phừng rú lên the thé:

– Xú tiểu tử họ Ngao kia! Người dám cười ngạo lão tử? Người không muốn sống nữa rồi?

Nét mặt tươi cười của Ngao Tử Thanh đột ngột nghiêm lạnh lại, giọng chàng âm trầm:

– Tại hạ với quý môn xưa nay không cừu không oán, tại sao quý môn lại phải toàn hảo thủ đến đối phó với tại hạ? Các người chưa chắc đã đạt được mục đích, nhưng tại hạ cũng muốn biết, các người làm vậy với mục đích gì?

Quỷ Giáp Tát Kiết Hóa cười lạnh nói:

– Người nói đúng lắm! Không sai! Chúng ta tới đây là có mục đích, môn chủ của ta muốn có món bảo vật trên người của người. Biết điều thì mau mau đưa bảo vật ra, sau đó theo Tát đại gia về bản môn phục mệnh! Có như vậy thì môn chủ có thể niệm tình đức hiếu sinh tha chết cho người!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Tại hạ chẳng qua là một tên giang hồ tiểu tốt, thân phiêu lãng giang hồ, làm gì có món bảo vật nào? Hay là tin tức của quý môn không chính xác, hoặc giả trúng phải kế li gián của kẻ địch rồi!

Cuồng Long Tôn Kha Tân hừ lạnh nói:

– Người nói vậy là có ý gì? Nói thoảng cho người hay, chúng ta đến đây với mục đích chính là Phong Vân Bảng, nếu người chịu giao Phong Vân Bảng ra, rất có thể sẽ được toàn mạng.

Không chờ đối phương dứt lời Ngao Tử Thanh đã lạnh lùng cắt ngang, nói:

– Không thể được! Phong Vân Bảng không phải là vật sở hữu của ta, cho dù có là sở hữu của ta, một vật quan trọng như vậy cũng không thể giao cho các người được!

Quỉ Giáp Tắt Kiết Hóa quay lại phía sau kêu lên:

– Mai Lâm môn Tứ Biện!

Gã vừa dứt lời, lập tức có bốn tên hán tử, thân hình cao ráo, khí thế hiên ngang bước ra, cúi đầu chờ lệnh. Trong tay tên nào cũng cầm một thanh kiếm hàn quang sáng lóa, đứng thành một hàng ngang, khí thế cực kỳ uy mãnh.

Ngao Tử Thanh không thèm nhìn mặt bốn tên hán tử, bên khoe môi thoảng hiện một nụ cười khinh khỉnh.

Tôn Kha Tân lại quát gọn:

– Bạch Lộc lục sư chờ lệnh sát địch!

Một giọng nói già dặn âm trầm vang lên:

– Thuộc hạ có mặt!

Ngao Tử Thanh khẽ liếc mắt nhìn sáu tên hán tử vừa bước ra, mỗi tên cầm một loại binh khí khác nhau. Chúng nhanh chóng tiến ra đứng về một phía, tay nắm chặt binh khí, chỉ cần có lệnh là lập tức phát thế công.

Dẫn đầu trong sáu người này là một người râu trắng như cước, song mục trông như mắt ưng, mặt đầy nếp nhăn, tuổi tác xem ra cũng không còn nhỏ nữa, thần thái lão trông ung dung tự tại, chứng tỏ không phải là người tầm thường.

Ngao Tử Thanh suy nghĩ rất nhanh, chàng đã nhận ra lai lịch của sáu người này. Không sai, chúng là thủ hạ của Bạch Lộc Du Toàn Hữu, người đứng thứ hai trong Mai Lâm môn Ngũ đại cao thủ. Có điều không biết lão ma tinh có mặt ở đây hay chỉ có sáu thủ hạ của lão mà thôi.

Rất nhanh, Ngao Tử Thanh đánh giá tình thế trước mắt, không biết có còn cao thủ nào chưa lộ diện nữa hay không, và chàng nở một nụ cười, một nụ cười ngụ ý khó đoán biết ý nghĩa!

Ngũ Lô Thủ Hạ Phục đứng xéo ở bên ngoài, từ khi các cao thủ của Mai Lâm môn xuất hiện đến giờ, lão chẳng nói một lời nào, chỉ chú mục nhìn Ngao Tử Thanh, và cả Ngao Tử Thanh cũng không đoán nổi lão đang toan tính điều gì ở trong lòng!

Cuồng Long Tôn Kha Tân quay ra phía sau hạ thấp giọng nói mấy câu gì đó với Quỷ Giáp Tát Kiết Hóa, sau đó cùng Dao chùy Tôn Kha Tát lui lại phía sau. Dừng lại, lão ôm quyền hướng về phía Hạ Phục nói:

– Hạ tiên bối, thực lực của Ngao Tử Thanh không thể xem nhẹ được, muốn thành công trong chuyến này, cần phải có sự trở lực của tiên bối mới được. Ân đức của tiên bối toàn thể Mai Lâm môn không bao giờ dám quên!

Hạ Phục gật đầu, cất giọng âm trầm, nói:

– Điều đó đương nhiên. Lão phu đã hứa với quý bang môn chủ, lẽ nào lại tự thủ bàng quang hay sao? Ngày hôm nay nhất định phải trừ khử tên tiểu tử này!

Quỷ Giáp Tát Kiết Hóa quát lớn:

– Nhị vị đại hộ pháp! Còn chờ gì nữa? Trói tên tiểu tử này lại rồi nói chuyện sau!

Ngao Tử Thanh mỉm cười, rồi bất thần như con mãnh hổ nhảy xổ tới, tả thủ vung lên, hàn quang cũng theo đó lóe lên, trong nháy mắt đã liên tục công về phía Tát Kiết Hóa mười bảy đao, bước chân xoay tròn. “bùng! Bùng! Bùng!” Tả chưởng liên tục đẩy lui “Mai Lâm tứ biện”.

Tát Kiết Hóa bỗng thấy hàn khí áp tới, song thủ gã vung lên, thân hình cao lớn của gã bắn vọt ra ngoài, với tay ra sau lưng rút phất đôi Ngân thương xông lên phản kích.

Cuồng Long Tôn Kha Tân quát lớn một tiếng, thân hình lão như một luồng điện xẹt tới, song thủ liên hoàn hai mươi một chưởng tấn công đồng thời vào thượng, trung, hạ, ba bộ vị của Ngao Tử Thanh. Song cước phi lên nhắm mặt và yết hầu Ngao Tử Thanh công tới!

Ngao Tử Thanh cười lạnh liên liền, một thế “Thiên Thần Khai Lộ”, đẩy lui Tát Kiết Hóa, Kha Tân, vung tay xuất thủ một chiêu “Thiên Vương Thác Pháp” nhằm một tên trong Mai lâm Tứ biện kích tới.

Một tiếng rú thảm vang lên, máu văng đầy mặt đất, một tên trong Mai Lâm Tứ Biện ngã nhào xuống đất chết tốt!

Đôi mắt báo của Tát Kiết Hóa trợn như muốn lột khỏi hốc mắt, rít lên the thé, đôi ngân thương loang loáng nhằm Quỷ Tiêu của Ngao Tử Thanh công liên tiếp mười chiêu, chiêu nào chiêu nấy kinh đạo kinh nhân!

Như một ngôi sao đổi ngôi, thân hình Ngao Tử Thanh bay xẹt đi, một chiêu

“Đảo chuyển càn khôn”, một tên trong Mai Lâm Tứ Biện bị Quỷ Tiêu kích trúng văng ra ngoài hơn trượng, thêm một tên nữa bị lưỡi Miến đao quét trúng đứt làm hai đoạn, đổ gục xuống đất!

Song mục Cuồng Long Tôn Kha Tân vẫn những tia máu, lão đột ngột lướt tới, ào ào năm chưởng lôi đình sấm sét, âm âm kích tới bên người Ngao Tử Thanh, khí thế như muốn đè nát đối phương.

Ngay lúc đó lại có một bóng người chớp động mang theo một đạo kinh phong đi sơn phá thạch nhảy bổ vào Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh cười lạnh một tiếng, chiêu “Thiên Thần Khai Lộ” lại kích ra, bóng người kia kêu lên một tiếng kinh hãi, đẩy ra một lúc mười ba chưởng rồi lộn người ra phía sau.

Cùng lúc đó, Ngao Tử Thanh cũng nhẹ nhàng tung người ra ngoài.

Tát Kiết Hóa như con hổ phát cuồng, đôi Ngân thương trong tay loang loáng hàn quang, vừa chém vừa chặt vừa móc, vừa kéo, tựa như đôi ngân long quẫy sóng, cuồng phong nổi dậy, gào thét kinh hồn!

Tôn Kha Tân cũng song song lướt tới, pho thủ pháp Cuồng Long thập bát dài thành danh trên giang hồ của lão cũng hết sức bình sinh thi triển ra. Nhanh như ánh chớp giật, song thủ đi đi về về nhanh đến không nhìn kịp, kinh phong mang theo sấm sét âm âm, công kích liên tu bất tận về phía Ngao Tử Thanh.

Động tác của song phương nhanh đến không thể tưởng tượng được, ngay khi mà Tôn Kha Tân và Kiết Hóa tấn công về phía Ngao Tử Thanh thì người vừa bị Ngao Tử Thanh bức lui ấy cũng đã kịp xông lên giáp công.

Nhưng lần này thì tay người ấy lại có thêm một món binh khí, một chiếc Thiên Cân chữ, không chút chần chờ, quơ binh khí nhằm đầu Ngao Tử Thanh giáng xuống.

Ngao Tử Thanh vừa tung người tránh né thế giáng công của ba tay cao thủ vừa hừ lạnh nói:

– Các hạ là ai?

Người nọ gương đôi mắt như mắt rắn độc chiếu lên người Ngao Tử Thanh, cất giọng lạnh lùng buông gọn:

– Bạch Lộc Du Toàn Hữu!

Ngao Tử Thanh gằn giọng:

– Thì ra người cũng có mặt ở đây, hay lắm!

Chiếc Quỷ Tiêu và lưỡi Miến đao cái thì dùng để thủ, cái thì dùng để công, thoát thì Miến đao quét ra, uy lực đủ để xoay chuyển trong những tình thế khó khăn nhất. Lúc thì Quỷ Tiêu gạt trên đỡ dưới, đón trước đánh sau chiêu thức như sóng Trường Giang tuôn trào bất tận. Lúc này chàng sử dụng đao pháp “Liên Hoàn

Tích Pháp”. Một bộ phận trong pho đao pháp do chàng tự sáng. Phi Nhẫn trầm, Liên Hoàn Tích Pháp” gồm mười chín thức, rất thích hợp dùng để đối phó với số đông đối thủ. Uy lực đã mạnh mà chiêu thức lại liên tục nhau, có thể một hơi thi triển cả mười chín thức mà không cần phải dừng lại đổi thế giữa các chiêu thức.

Miến đao tựa như một dải lụa màu bạc, lướt đi êm như ru trong không khí nhưng hãy coi chừng, chạm vào nó thì không có vật cứng nào có thể kháng cự nổi!

Động tác của song phương quá mau lẹ, từ lúc động tác bắt đầu cho đến khi động tác kết thúc, chẳng qua cũng bằng thời gian nháy mắt hai ba cái, mà lại những động tác liên tục nhau, không ngừng nghỉ. Người trong cuộc hầu như hành động bằng trực giác, không hề có thời gian để suy tính bất kỳ điều gì.

Bạch Lộc Du Toàn Hữu hơi lui ra, quát lớn:

– Bạch Lộc Lục Sứ còn chờ gì nữa? Sát!

Lão vừa dứt lời thì sau người dừng bất động bên ngoài, dạ ran một tiếng đồng loạt xông lên, sáu món binh khí khác nhau đồng kích tới, từ bốn phương tám hướng, như những ánh chớp giạt đồng xẹt về phía người Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh đột ngột hú lên một tiếng dài, trong mười chín thế “Liên Hoàn Tích Pháp” liên miên bất tuyệt ấy đột ngột có chen vào một thế “đảo chuyển càn khôn”. Hàn khí lướt qua bỗng...

... Oảng... “ một tiếng, một tên trong Bạch Lộc Sứ đã bị Miến đao chém đứt làm hai đoạn rồi!

Ngao Tử Thanh cúi sát người xuống đất, đôi Ngân thương lướt qua sát sạt lưng chàng. Quỷ Tiêu đột ngột cử lên liên tiếp hai sát chiêu “Thiên Vương thác tháp” và Đảo chuyển càn khôn một trước một sau quét ra...

Bạch Lộc Du Toàn Hữu thất kinh lui lại. Cuồng Phong Tôn Kha Tân hự một tiếng nặng nề, liền sau đó là những tiếng kim khí chạm nhau. Quỷ Giáp Tát Kiết Hóa mặt xám như tro lui lại!

Gần, như cùng lúc với Tát Kiết hóa lui ra, một tiếng rú thảm vang lên, tên duy nhất còn lại trong Mai Lâm Tứ Biện mình mẩy nát như, ngã gục xuống đất.

Ngao Tử Thanh không dám dừng lại để thở. Quỷ Tiêu liên tục thi triển “Liên Hoàn Tích Pháp” thân hình lúc ở bên trái, thoát cái đã ở bên phải. Miến đao như những chiếc cầu vồng màu trắng biết bay xẹt về phía cổ Công Phong Tôn Kha Tân tả chưởng chàng một thế như di sơn phá thạch kích trúng đầu một tên trong Bạch Lộc Lục Sứ. Máu tươi hòa lẫn với nào bắn văng tung tóe, lại thêm một người thiệt mạng.

Ngao Tử Thanh gầm lên một tiếng, lộn người lên không trung tránh qua một đòn “Thiên Cân Chủ” như sấm sét của Bạch Lộc Du Toàn Hữu. Chiếc cầu vồng màu trắng từ trên không trung xẹt xuống, hai chiêu “Thiên Vương Thác Tháp” và “Đảo Chuyển Càn Khôn” liên hợp nhau.

Tát Kiết Hóa kinh hãi ré lên một tiếng cử Ngân Thương lên đón đỡ, nhưng hơi trễ một chút, “Soạt!” một tiếng nghe bén ngọt, đầu vai của hắn đã bị chém phăng một mảng thịt! Nhưng chưa hết, chiếc cầu vòng còn lướt đi một đoạn nữa, lại có thêm hai tên trong Bạch Lộc Lục Sứ phải chịu tai kiếp, chết không toàn thây!

Máu vãi, thịt rơi, tiếng gào rú tiếng rên la, tất cả hòa quyện thành một bức tranh cực kỳ thảm liệt, Ngao Tử Thanh người dính đầy vết máu, mồ hôi ướt đầm toàn thân, tóc tai rũ rượi, nhưng đôi mục quang của chàng như hai ngọn lửa, tràn đầy những tia hiểm ác tàn khốc!

Mặt đất nhớp nháp những máu, tạng phủ rơi vãi đó đây, thảm cảnh khiến người ta nhìn qua một lần phải nửa năm sau mới có thể quên được.

Không khí nồng nặc mùi máu, mùi tử khí lạnh vắng, khiến những người trong trận nghe dạ nôn nao, nếu không có nội công thâm hậu và sức chịu đựng thì đã phải nôn thốc nôn tháo ra rồi.

Lúc này, Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục từ nãy giờ vẫn đứng xa xa lướt trận giờ bỗng hiện một nụ cười lạnh lùng tàn khốc, lão nhẹ nhàng lướt tới áp sát vào vòng chiến, không một tiếng động, tựa hồ như một chiếc bóng.

Rất nhẹ nhàng không có gì phải nói vội, lão từ từ lướt tới. Nhân đầu chùy giơ cao, đôi mắt ti hí bắn ra những tia hàn quang như mắt rắn nhìn hút chặt vào người Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh không ngừng huy động Quỷ Tiêu, thân hình chàng nhanh như chớp đảo đi nửa vòng. Có một vật gì đó cử động lọt vào tầm nhìn của chàng... Chàng đã kịp phát hiện ra Hạ Phục đang tiến đến gần vòng chiến!

Đôi môi chàng khê động đầy để lộ một nụ cười lạnh lùng, tàn khốc. Quỷ Tiêu chàng gạt phăng Thiên Càn Chử của Bạch Lộc Du Toàn Hữu, gầm lên một tiếng kích mười ba đao về phía Tôn Kha Tân và Tát Kiết Hóa. Khi hai người này vừa lui ra, Quỷ Tiêu quét ngang nhảy lui tiếp ba tên còn sống sót trong Bạch Lộc Lục Sứ.

Thân hình Ngao Tử Thanh nhảy bay về phía Bạch Lộc Du Toàn Hữu nhưng vừa nhích động nửa chừng, đã đột ngột đảo ngược lại. Miến đao quét ra một thế, “Đạo chuyển Càn Khôn” vận dụng tất cả sức lực mà chàng có thể tập trung được...

Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục hú lên một tiếng hãi hùng, tả thủ vận Thái dương thần công kích ra một chưởng, hữu thủ huy động Nhân đầu chùy thành một bức màn sát bao bọc quanh người.

Ngay trong lúc tả chưởng vận dụng Thái Dương Thần Công kích ra từ trong ống tay áo lão, một chùm ánh sáng màu đỏ tuông ra như một đàn kiến sánh hợp thành một đám mây màu đỏ bay vào người Ngao Tử Thanh!

Kinh khí vẫn đang chuyển động gào rú trong không gian, hai bóng người hợp lại rồi lập tức phân ra. Hạ Phục rú lên một tiếng kinh thiên động địa lùi lại. Ngao Tử Thanh lộn lên không trung, khi thân hình chàng đâm bổ trở xuống thì trúng

ngay Cuồng Long Tôn Khả Tân!

Trong một nháy mắt khi hai bóng người xáp vào nhau, bên ngoài Tát Kiết Hóa và Du Toàn Hữu cùng ba tên còn sống sót trong Bạch Lộc Lục Sứ Cũng kịp thời vây tới.

Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục chống Nhân đầu chùy xuống đất, gượng đứng dậy, gương mặt nhiều góc cạnh của lão biến dạng, da mặt lão giật giật liên hồi, chứng tỏ lão đang phải chịu đựng sự đau đớn đến cùng cực!

Dao chùy Tôn Kha Tát vội chạy đến bên cạnh Hạ Phục thấy trước ngực lão, một tảng thịt lớn bị rơi mất, vết thương sâu đến tận xương. Máu tươi tuôn ra như suối, làm ướt đầm y phục áo từ vạt áo cho tới ống quần. Ngoài ra trên đùi phải của lão còn một vết thương nữa, máu đang bắn ra có vòi, thịt da bầy nhầy trông cực kỳ khủng khiếp!

Tôn Kha Tát lo lắng hỏi:

– Hạ tiên bối! Tiên bối còn chịu đựng nổi không? Tên tiểu tử ấy hình như đã thương tiên bối khá nặng có cần...

Vừa kích động, vừa mệt mỏi, lão thở hổn hển, cố nở một nụ cười gượng nói:

– Không sai! Thương thế của ta quá sức nghiêm trọng, tên xú tiểu tử họ Ngao ấy xuất thủ quá hiểm ác. Nhưng... nhưng ta chưa chết được đâu... “Huyết Ngâm” của ta cũng đã trúng người hấn không ít... Dù hấn có giỏi nào cũng chỉ chịu đựng nổi một ngày... chừng độc phát tác... hấn sẽ biến thành nước mà chết.

Tôn Kha Thất tròn mắt hỏi:

– Huyết Ngâm ấy là thứ gì mà ghê gớm như vậy?

Hạ Phục cố nuốt nước bọt, giọng khàn khàn nói:

– Đó là một thứ độc được do lão phụ đặc chế... dùng Minh Hồn thảo... một loại độc thảo số một ở La Sơn... trộn lẫn với huyết của độc xà... thêm thư... phối hợp với thịt người thối chết thành... Độc tính của Huyết Ngâm vô cùng mãnh liệt... Người thường để nói chạm vào người... da thịt lập tức rửa nát... Người luyện võ... nội công cao hay thấp... thời gian độc phát tác... cơ thể khác nhau... công lực thâm hậu như tên xú tiểu tử ấy... hơn nửa lúc này hấn đã kịp tránh... chỉ bị trúng một ít... Nhưng hấn cũng không sống nổi quá một ngày...

Tôn Kha Tát vừa xé áo rịt thuốc băng bó vết thương cho Hạ Phục vừa gật đầu nói:

– Hạ tiên bối cứ ngồi qua một bên nghĩ ngơi chờ lát nữa bọn vân bối lấy thủ cấp hấn, để tiên bối nguôi giận!

Dứt lời gã định đỡ Hạ Phục ngồi dựa vào một gốc cây.

Hạ Phục run run đứng dậy, hơi chới với, lão giơ tay vịn vai Tôn Kha Tát nói:

– Trong ngực ta có được hoàn... người lấy ra giùm ta...

Tôn Kha Tất đưa tay vào ngực lão, lấy ra một bình ngọc màu trắng mở nắp trút vào miệng lão mấy hoàn.

Hạ Phục nuốt xong mấy được hoàn, thân hình lão mới bớt run rẩy.

Tôn Kha Tất dịu giọng nói:

– Nhờ tiền bối ra tay tương trợ, làm giảm bớt thực lực của tên tiểu sát tinh này, nên mới có cơ may hạ được hắn. Nay tiền bối đã thọ thương, mau tìm nơi ngồi xuống điều tức. Phần đối phó với hắn, để bọn văn bối làm nốt cho!

Hạ Phục gật đầu, vẻ nghiêm trọng nói:

– Lần này chúng ta tốn khá nhiều công sức, các người phải cẩn thận đừng để hắn sống mất. Tên tiểu tử này rất cơ trí, rất xảo hoạt; nếu thấy chịu không nổi nữa hắn sẽ đào thoát...

Không chờ Tôn Kha Tất đáp lời, lão oán hận nhìn Ngao Tử Thanh một cái nữa mới quay người bước đi.

Lúc này bên trong vòng chiến, Ngao Tử Thanh tận lực thi triển “Liên hoàn Tích Pháp”, công thủ như điện. Nhưng chàng biết rất rõ đám độc dược màu đỏ của Hạ Phục ném ra đã chạm vào người chàng không ít. Chàng đã bắt đầu cảm thấy nó phát tác, nhiều chỗ trên người chàng bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy, đặc biệt, nơi cổ vai chàng trúng nhiều hơn, nên nghe cháy rát, và cảm giác nóng rát ấy dần dần lan ra nội thể!

Tuy chàng xuất kỳ bất ý thi triển một chiêu: “Đảo chuyển càn khôn” đã thương được Hạ Phục nhưng tuyệt học Thái Dương thần công của lão phản chấn làm tiêu hao của chàng khá nhiều sức lực chàng giờ đây đã sắp cạn kiệt!

Công lực của Ngao Tử Thanh lúc này chỉ còn năm sáu thành lúc ngày thường, nhưng như vậy cũng đã đủ làm cho kẻ địch của chàng phải khiếp hãi.

Quỉ Giáp Tát Kiết Hóa máu nhuộm ướt đầu vai, nhưng hắn vẫn nghiêng chặt rằng, tấn công Ngao Tử Thanh một cách ráo riết.

Ngao Tử Thanh hừ lạnh một tiếng nói:

– Tát Kiết Hóa! Người có biệt hiệu là Quỉ Giáp nhưng xem ra da của người cũng không dày hơn người khác là mấy. Ta đề nghị nên đổi lại thành Rùa đen thì hợp hơn!

Tát Kiến Hóa điên tiết, hét lên the thé:

– Người còn sống được bao lâu nữa mà đi lý sự Lão Tử hiệu này hay hiệu khác? Người lo chuẩn bị cho hậu sự của người đi!

Tát Kiến Hóa, Tôn Kha Tân, Toàn Hữu và ba tên còn lại trong Bạch Lộ Lục Sứ đứng tạo thành một hình nhiều góc, thế công kích tuôn trào không ngừng nghỉ, không để cho đối phương có đường rút lui.

Lại qua một khoảng thời gian ước chừng cạn chén trà nóng, sức lực Ngao Tử Thanh càng lúc càng kiệt dần, cảm giác choáng váng cùng mỗi lúc một lớn, trước mắt chàng bắt đầu thấy mờ mờ. Chàng biết đó là hậu quả của độc phần mà Hạ Phục đã vãi lên người chàng.

Những chỗ bị độc phần tấn công càng lúc càng đau đớn hơn, dường như có vô số dao kiếm đang cắt nát da thịt của chúng, làm cho chàng mỗi lúc một cảm thấy mất sức nhanh hơn.

Chàng liên tiếp tấn công sáu đao bốn cước, bức lui Du Toàn Hữu và một tên trong Bạch Lộc Lục Sứ, trầm giọng quát:

– Chư vị bằng hữu! Không đến lúc thương tận sát tuyệt thì chưa chịu dừng tay hay sao?

Tôn Kha Tân công mạnh mười một chưởng miệng cất giọng âm hàn nói:

– Người đang cầu xin tha mạng đó sao?

Ngao Tử Thanh không tự chủ được giơ tay lên sờ sờ mặt, nói:

– Người cũng quá biết, Ngao Tử Thanh này không bao giờ làm chuyện đó!

Đôi Ngân thương của Tát Kiết Hóa huy động mỗi lúc một gấp hơn, vừa phát những thế công cực kỳ mãnh liệt, gã vừa cất giọng the thé, nói:

– Ngao Tử Thanh! Giờ này người có cầu xin tha mạng cũng không còn kịp nữa. Huynh đệ của Mai Lâm môn không thể chết oan uổng như vậy được! Người nhất định phải đền mạng! Huyết trái huyết hoàn, có cầu xin lão tử cũng chẳng tha cho người!

Ngao Tử Thanh tránh bên trái đỡ bên phải, vừa né vừa phản công, miệt cất tiếng nói như từ cõi âm vọng về:

– Rùa đen! Người đánh giá người quá cao rồi! Ngao đại gia vì động lòng nhân không muốn thấy các người bị thương tận sát tuyệt đó thôi. Các người lại hiểu sai ý Ngao đại gia!

Thiên Cân Chử của Du Toàn Hữu như từ trên trời bay xuống, khí thế uy mãnh kinh nhân. Vừa tấn công mãnh liệt lão vừa quát:

– Tên tiểu tử họ Ngao kia! Người không ngờ người cũng có ngày hôm nay phải không? Hừ, chết tới nơi rồi mà miệng còn nói cứng, nếu ngày hôm nay các vị đại gia không lột được da của xú tiểu tử người thì mai đây còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ!

Ngao Tử Thanh lạnh lùng đáp:

– Du lão đầu! Lão thất phu người đã sắp vào quan tại rồi mà còn ở đây giở giọng lớn lối trước mặt Ngao đại gia, e rằng cái miệng sẽ làm cho người chết sớm hơn, chết thê thảm hơn!

Vừa dứt lời thân hình Ngao Tử Thanh đột ngột cất lên, lưỡi Miến đao rời đầu

tiếu, bay lên hơn một thước tựa như có quỷ thần đẩy nó lên vậy! Lưỡi Miến đao chao lượn trong không trung, phát ra những tiếng kêu như tiếng quỷ gọi hồn, nhanh không thể tưởng tượng được, chém xẹt về phía Du Toàn Hữu!

Du Toàn Hữu thấy hàn quang chớp lên một cái, không kịp tránh né, càng không kịp đón đỡ, lưỡi Miến đao đã lướt qua hai cổ tay lão, lão nghe lạnh toát một cái, tựa như đôi bàn tay lão vốn đã nằm ở dưới đất rồi vậy!

Máu bắn tung tóe, đôi bàn tay Du Toàn Hữu như hai hòn đá nhỏ rơi bịch xuống đất, lão đứng ngẩn người, đôi mắt chim ưng của lão hơi tối lạt, nhìn đôi bàn tay không thuộc về mình nữa, trong một thoáng, thần trí đã xa rời thể xác lão!

Vừa rồi là một chiêu Thạch Phá Kinh thiên một sát chiêu hiểm ác bậc nhất trong “Phi Nhãn Trảm”. Chỉ một chiêu như vậy nhưng Ngao Tử Thanh phải mất mấy năm mới khổ công luyện thành. Đây là một chiêu có thể nói là trác tuyệt nhất, đáng tự hào nhất trong võ tuyệt kỹ của Ngao Tử Thanh, uy lực của nó, mức độ nguy dị của nó, không ai có thể tưởng tượng nổi!

Ngay lúc mà đôi bàn tay Du Toàn Hữu rơi xuống đất, Ngao Tử Thanh lướt xéo qua một bước, lưỡi miến đao được rút trở vào Quỷ Tiếu một cách thần kỳ!

Không hề dừng lại, thân hình chàng hơi rùn xuống, Quỷ tiếu luồn qua dưới nách, thân hình chàng nhanh chóng quay lại, Miến đao lại xẹt ra.

Không có thời gian cho bất kỳ ai kịp suy nghĩ, càng không có thời gian cho kẻ địch tránh né, hai tiếng rú thảm thiết vang lên, máu đỏ thịt rơi, tạng phủ trong người cũng văng ra lòng thòng trong rất khiếp đảm. Hai trong số ba tên còn sống sót của Bạch Lộc lục Sứ đã ngã nhào xuống đất giữa một bãi máu thịt bầy nhầy. Và không chỉ có vậy, Tôn Kha Tân vị thân thủ cao hơn, tránh né nhanh hơn, nhưng trên cánh tay phải của lão vẫn bị mũi đao rạch một đường dài!

Quỷ Giáp Tát Kiết Hóa như không tin vào mắt mình, gã ngẩn người một thoáng, sau đó ré lên:

– Đồ chết tiệt! Đại gia sẽ băm vằm ngươi ra...

Đôi Ngân thương như biến thành những đợt sóng bạc, trong mắt Tát Kiết Hóa chỉ thấy toàn một màu máu, các chiêu thức đánh ra cũng toàn là những thế liêu chết, cùng đối phương đồng quy ư tận!

Nghiến chặt răng, trợn tròn mắt Ngao Tử Thanh tung ngược người ra sau, lưỡi Miến đao lại lóe hàn quang, nhanh như một tia sét xông thẳng vào lớp lớp sóng bạc!

“Keng! Keng!...”

Nghe như có một nắm hạt châu rơi xuống chiếc mâm vàng, mà toàn là những âm thanh nhọn hoắt như muốn xé nát lá nhĩ của người nghe.

Giữa những tiếng va chạm kinh hồn ấy, từng chùm từng chùm ánh lửa tung tóe, như mặt trời đang lúc chiếu ánh nắng rực rỡ nhất, trong một khoảng thời gian

ngắn, chao đảo một vòng trong không trung!

Khi mà những ánh lửa chưa kịp ta đi trong mắt mọi người, những âm thanh chất chứa như vẫn còn đọng ở bên tai mọi người thì một tiếng rú thê thảm vang lên. Nó phát ra từ miệng của một kẻ nhân cơ hội ám kích Ngao Tử Thanh.

Người này hai tay ôm lấy ngực, văng bắn ra ngoài năm sáu thước, máu tươi từ miệng gã tuông ra như suối, một nửa mặt gã cũng bầy nhầy máu thịt trông thảm không dám nhìn lâu.

Kẻ thừa cơ ám kích ấy là tên còn sống sót duy nhất trong Bạch Lộc lục sứ! Ngao Tử Thanh đã không phát hiện ra nổi tiếng bước chân quá nhẹ nhàng của gã, chàng cảm thấy trước mắt mình tối lại, và đối phương đã phải trả giá đắt cho hành động ám kích của gã! Ngao Tử Thanh nghiêng chặt răng di chuyển thân hình, nhưng chàng cảm thấy người mình nặng hơn trước rất nhiều!

Tôn Kha Tân là kẻ cực kỳ lão luyện, nhìn qua lão đã đoán biết tình thế của Ngao Tử Thanh lão mừng rỡ kêu lên:

– Nhị đệ! Mau soái lãnh chúng đệ tử tới đây, tên tiểu tạp chủng sắp chịu hết nổi rồi!

Các vết độc thương quanh người Ngao Tử Thanh lan nhanh chàng nghe như toàn thân mình ngập trong lửa đỏ. Chàng gắng gượng công một đao về phía Tôn Kha Tân, cất tiếng cười cuồng ngạo nói:

– Dễ như vậy sao? nếu như vậy thì họ Ngao này đã không ngang dọc trong giang hồ bao nhiêu năm nay!

Tôn Kha Tân nổi giận lôi đình thân hình lão lướt nhanh tới, quả thiết chùy vang lên, miệng quát:

– Giỏi cho tên tiểu tạp chủng!

Đao Chùy Tôn Kha Tất cũng quát lớn một tiếng, gã vung tay, chiếc Thiết chùy vang lên tả thủ phối hợp thêm một thanh Hồng Vân kim đao đồng loạt công về phía Ngao Tử Thanh.

Cùng lúc đó, có tiếng reo hò vang dội, mấy chục tên đệ tử Mai Lâm môn cũng quơ khí giới xông tới.

Ngao Tử Thanh chấn động thần hồn, loạn choạng đảo người, lưỡi Miến đao vung lên một thế “Thiên Vương Thác Pháp” và tiếp theo đó là “Thạch Phá Kinh Thiên”...

Những tiếng rú hãi hùng nối tiếp nhau mười chiếc thủ cấp lẫn lông lốc dưới đất, máu túa lên nhuộm hồng cả một khuôn viên ba trượng vuông, binh khí loảng xoảng rơi vãi đầy trên mặt đất.

Lại nghe “Bình, bình” hai tiếng, xen lẫn tiến “Lẽng keng”. Tôn Kha Tân bị văng ra ngoài ba bốn bước, cánh tay tê tái như muốn rời ra khỏi cơ thể, sắc mặt

xanh rờn!

Lão lại xông lên nghiêng răng găm gừ:

– Tiểu tạp chủng! Ngày hôm nay lão tử nhất định sẽ lột da ngươi...

Thân hình lão như chiếc chong chóng quay cuồng, nhắm đúng thời cơ xuất thủ.

Bùng! Bùng! Bùng!

Ba chưởng đồng trúng vào đầu vai Ngao Tử Thanh, nhưng Miến đao của chàng cũng “Vù” một tiếng lướt qua, hốt phăng một mảnh áo của Tôn Kha Tân!

Lúc này độc dược Huyết Ngâm đã hoàn toàn phát tác. Lại thêm bị hao tổn công lực quá nhiều, mà chưởng lực của Tôn Kha Tân lại quá mạnh, chiêu thức cũng quá hiểm. Ngao Tử Thanh đã cố hết sức để tránh né, nhưng chàng vẫn không tránh nổi.

Đôi Ngân thương của Tát Kiết Hóa chớp động như điện, Ngao Tử Thanh thấy hai mắt tối sầm, tay chân mỗi nhừ chàng cố sức tránh né, nhưng người vẫn bị vạch một đường dài, máu tươi rỉ ra ướt đầm cả áo.

Tôn Kha Tất lại xông lên, đao chùy kết hợp, tất cả đều nhằm vào người Ngao Tử Thanh, miệng quát lớn:

– Tiểu tử nạp mạng!

Ngao Tử Thanh gượng nhướng mắt lên, thi triển một chiêu Thạch Phá Kinh Thiên, nhằm ngay Tôn Kha Tất quát tới!

Hàn quang chớp động, lại một tiếng rú thảm thiết, nửa đầu của Tôn Kha Tất rơi xuống đất, máu hòa liền với não rơi vãi lòng thông, Tôn Kha Tất còn loạng choạng bước mấy bước mới chịu ngã xuống.

Tôn Kha Tân găm lên một tiếng như con hổ phát cuồng nhảy bổ tới...

Ngao Tử Thanh vừa giơ Quỷ Tiêu hút Miến đao trở vào thì...

Bùng!

Đầu vai chàng lãnh trọn một chưởng, thắt lưng chàng nghe lạnh toát, một thanh kiếm của một tên đệ tử của Mai Lâm môn đâm vào thịt chàng sâu cả tấc. Nhưng ngay lúc đó, cánh chỏ của chàng đã cắm xéo vào mặt hắn, những tiếng xương vỡ rôm rốp vang lên, bọn đệ tử rú lên một tiếng bật người ra chết tốt.

Song cước Ngao Tử Thanh đồng phi ra. Tôn Kha Tân bị đá trúng văng lên không trung, lộn mấy vòng sau đó mới té nhào xuống đám tử thi nằm ngổn ngang dưới đất.

Ngay lúc Tôn Kha Tân bị đá trúng văng đi, thì đôi Ngân Thương của Tát Kiết Hóa cũng găm vào đùi và vai Ngao Tử Thanh.

Tôn Kha Tân gắng gượng bò dậy đứng thở dốc mấy hơi xong lại nhào lên.

Ngao Tử Thanh nghiêng chặt răng lẫn mấy vòng ra ngoài, lưỡi Miến đao cũng kịp lúc quét ra, chém phăng đầu của một tên đệ tử Mai Lâm môn đang rón rén bước tới.

Ngay lúc đó một bóng người lao tới, nhe hàm răng chom chồm nhằm yết hầu Ngao Tử Thanh ngoạm tới...

Chính là kẻ trước đó vừa bị chém đứt đôi bàn tay – Du Toàn Hữu!

Ngao Tử Thanh đánh nửa nằm nửa ngồi dưới đất, cố hết sức vung tay ném lưỡi Miến đao ra khỏi Quỷ Tiêu. Một luồng ánh sáng bạc quét ra, nhằm ngay yết hầu Du Toàn Hữu!

Sự việc diễn tiến quá sức nhanh Du Toàn Hữu chỉ thấy trước mắt sáng lên một cái, nghe đau nhói một cái, rồi tất cả cảm giác đều mất hết.

Ngay lúc Ngao Tử Thanh ném Miến đao ra, thân hình chàng bị Ngân thương của Tát Kiết Hóa móc trúng hất văng lên không trung, rồi lại nặng nề rơi xuống đất.

Cú té nặng đến nỗi làm Ngao Tử Thanh ngất xỉu. Chàng có cảm giác nội phủ mình đảo lộn trong người, khí huyết nghịch hành, da toàn thân chàng căng ra như sắp vỡ tung, đầu chàng đau như bị vỡ, có tiếng ù ù trong tai, mắt chàng nhìn thấy một người như thành hai, ba người, không còn thấy rõ ràng vật gì nữa.

Toàn thân Ngao Tử Thanh đau đớn như bị lăng trì, đặc biệt là đầu vai nơi vừa bị trúng mấy chưởng và một thương. Tứ chi chàng như cỏ treo đá, nặng đến nỗi không cử động được nữa.

Gương mặt biến dạng đến méo mó của Tôn Kha Tân hiện ra trước mắt chàng, mỗi lúc một lớn hơn, nhưng nó lại rất mờ nhạt, chàng cơ hồ chỉ còn nhìn thấy những tia mắt oán hận, càng lúc càng gần hơn.

Kỳ Tích phát sinh, nếu không nhìn thấy thì người ta khó mà tin được trong tình huống này vẫn còn phát sinh một kỳ tích như vậy. Không biết sức lực ở đâu tràn về, Ngao Tử Thanh gầm lên một tiếng, thân hình chàng tung lên, đôi chân chàng kịp khóa chặt cổ Tôn Kha Tân.

Có tiếng rú nghe ghen ngào trầm đục của Tôn Kha Tân tiếp theo là tiếng xương gãy rộp rộp.

Diễn tiến quá nhanh, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc chỉ trong một nháy mắt. Những người khác muốn giải cứu nhưng không kịp. Khi mà thân hình Tôn Kha Tân đổ xuống, hàng loạt tiếng quát tháo vang lên, vô số món binh khí như mưa rơi xuống người Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh cất tiếng cười rờ rợn vừa lẫn vừa bò vừa gằng gượng giơ quỷ tiêu gạt đỡ. Trên đùi, bụng, ngực vai của chàng, mỗi nơi trúng vài vết thương. Chàng lăn tròn mấy chục vòng thân hình đã đến được mé rừng.

Tát Kiết Hóa rùng mình, vừa leo lên vừa quát lớn:

– Đừng để hấn chạy thoát! Mau hạ thủ! Ngăn hấn lại...

Sắc diện Ngao Tử Thanh một màu tro lạnh, chàng lấy quỷ tiêu đỡ lấy thân hình, gượng đứng dậy. Hai tên đệ tử Mai Lâm Môn đuổi tới trước tiên, một kiếm một đao nhằm người Ngao Tử Thanh đâm tới!

Ngao Tử Thanh không thể giờ Quỷ Tiêu lên gạt đỡ, chỉ còn cách dùng tả thủ, gạt được hai món binh khí qua một bên. Nhưng một trong hai tên đại hán đã phi cước, đá Ngao Tử Thanh văng tiếp đi mấy bước nữa, té phịch xuống đất!

Tát Kiết Hóa dẫn đầu đám đệ tử Mai Lâm môn vây tới, miệng quát lớn:

– Ngao Tử Thanh! Phen này ngươi có là con hồ li tinh có chín mạng thì cũng phải chết dưới tay của lão tử!

Dứt lời đôi Ngân thương của hấn múa lên như giông như gió nhằm vào những chỗ yếu hại trên người Ngao Tử Thanh kích tới.

Những người khác cũng toàn lực quơ binh khí tấn công.

Ngao Tử Thanh gắng gượng giờ Quỷ Tiêu lên gạt đỡ, thân hình chàng liên tiếp lăn tròn dưới đất. Trúng thêm mấy vết thương nữa, chàng mới đến cạnh con ngựa của mình.

Tát Kiết Hóa nhìn thấy con ngựa, biến sắc quát:

– Giết chết con ngựa trước! Mau lên...

Bốn tên đệ tử Mai Lâm môn xông lên, một thanh quỷ đầu đao một thanh đại hoàn đao và hai thanh kiếm đồng loạt giờ lên. Hai tấn công Ngao Tử Thanh, hai tấn công về phía con ngựa!

Ngao Tử Thanh đã không thể gạt đỡ những thế công kích mãnh liệt của đối phương. Lại sợ chúng giết chết con ngựa của mình.

Trên gương mặt chàng thoáng hiện một nụ cười tàn khốc. Quỷ Tiêu giờ lên quát một tiếng như sấm động...

Cả Tát Kiết Hóa và mấy tên đệ tử Mai Lâm môn đồng kinh hãi lui lại. Chúng đã quá quen với nụ cười kiêu này của Ngao Tử Thanh, sau nụ cười đó bao giờ cũng là những thế công kích kinh thiên động địa, và đương nhiên sẽ là đầu rơi máu chảy! Chiến thắng đã ở trong tầm tay, không ai dám mạo hiểm nữa.

Thật ra lúc này Ngao Tử Thanh đã không còn sức để hươ Quỷ Tiêu lên nữa chứ đừng nói là đủ sức vận công ném Miến đao ra. Tiếng quát vừa rồi đã là những nỗ lực cuối cùng để hù dọa đối phương và chàng đã thành công!

Chút sức lực cuối cùng, chàng leo lên được trên lưng ngựa!

Tiếng vó lập tức vang lên dồn dập con ngựa phóng vút qua mặt bốn tên đại hán trước khi chúng kịp hoàn hồn hươ đao truy kích. Tên đuổi theo nhanh nhất bị đôi vó sau của con ngựa đá văng ngược về phía sau, té vào người một tên khác khiến cả hai lăn tròn dưới đất!

Ngao Tử Thanh cất giọng yếu ớt nói:

– Mai Lâm môn bằng hữu, chúng ta sẽ còn gặp lại! Ngao Tử Thanh nhất định sẽ báo mối thù này!

Giọng nói chàng yếu ớt vô lực, nhưng những kẻ còn sống sót sau trận kịch chiến nghe như tiếng quỷ gọi hồn réo gọi, không ai bảo ai mà tất cả đồng rừng mình, nghe rờn rợn trong xương sống.

Quỷ Giáp Tát Kiết Hóa dẫn đầu đám thuộc hạ đuổi theo một đoạn, quay lại mắng lớn:

– Đồ giá áo túi cơm! Đồ ăn hại! Nuôi các người thật là uống cơm! Các người chuẩn bị tinh thần về nhận tội trước mặt môn chủ!

Tên nào tên nấy mồ hôi nhễ nhại hơi thở ồ ề, đứng lặng nhìn nhau, sắc diện vừa tức giận vừa hoảng sợ.

Tát Kiết Hóa nghiêng răng ken két, phẫn hận, nói:

– Mối thù hôm nay, Tát Kiết Hóa này nhất định phải đòi lại mới cam tâm! Ngao Tử Thanh! Dù người có trốn tới chân trời góc biển nào đi nữa. Lão tử cũng nhất định đuổi theo cho bằng được!

Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục chậm rãi đi tới, đưa mắt nhìn thăm cảnh bày ra trước mắt, lão khẽ rùng mình. Một ma tinh như lão mà còn phải rùng mình ớn lạnh trước một đấu trường thảm liệt dường này.

Khê thở dài, Hạ Phục cất giọng trầm trọng nói:

– Thực lực của Ngao Tử Thanh lớn mạnh hơn chúng ta đánh giá nhiều! Lời đồn đãi về hấn trên giang hồ không hề khoa trương con người này thật là đáng sợ!

Tát Kiết Hóa quay lại, hấn nhìn những đồng tử thi nằm ngổn ngang giữa khoảnh đất đầm máu, nghiêng răng ken két nói:

– Huyết trái huyết hoàn! Từ nay về sau Ngao Tử Thanh sẽ không có một ngày được yên, trừ phi hấn rút lui khỏi giang hồ!

Hạ Phục thở dài, trầm giọng nói:

– Hấn trúng độc của ta, không ngờ vẫn có thể giết chết được từng này người. Tiềm lực của hấn lớn đến không thể tưởng, nhưng không sao! Hấn không thể nào sống được đến ngày mai, chúng ta chỉ còn chờ đi lượm xác hấn mà thôi!

Tát Kiết Hóa hừ lạnh nói:

– Hạ tiên bối! Không phải tại hạ muốn làm nhục nhục khí của tiên bối chứ tên xú tiểu tử này mấy ngày trước đây đã trúng phải Ngân Đường hoa, một thứ độc được thiên hạ không có người giải rồi. Vậy mà hấn vẫn sống, thậm chí còn giết chết Tôn Nhị Hộ Pháp Bạch Lộc Du lão, Tứ Biện và cả Bạch Lộc Lục Sư!

Hạ Phục lạnh lùng nhìn Tát Kiết Hóa, nói:

– Người không tin?

Tát Kiến Hóa liếc nhìn sắc diện lạnh lùng tàn khốc của Hạ Phục, dịu giọng nói:

– Tại hạ chỉ thận trọng mà thôi. Thực tế phải như vậy, chúng ta không được để hấn thoát khỏi nạn này rồi trở lại tìm chúng ta...

Ngã Lôi Thủ Hạ Phục cười lạnh nói:

– Người chỉ cần nhớ kỹ mục đích chính của chúng ta là gì thì được rồi! Đừng để tên tiểu tử ấy chết ở nơi không có dấu chân người, khiến chúng ta không tìm được xác hấn! Người biết phải làm gì chứ?

Tát Kiến Hóa cố nuốt luồng nộ khí đang trào lên trong cổ họng, tập trung hơn chục tên thuộc hạ còn khỏe mạnh, nói:

– Ba người lập tức theo dấu Ngao Tử Thanh, khi thấy hấn chết phải lập tức mang tử thi về tổng đàn, không được chậm trễ!

Ba tên đại hán dạ lớn một tiếng nhắm hướng Ngao Tử Thanh vừa bỏ đi, đuổi theo.

Tát Kiến Hóa nhìn đám thuộc hạ nói:

– Ba người mang di thể của Du Toàn cùng nhị vị hộ pháp về tổng đàn. Số còn lại đào hố mai táng di thể của các huynh đệ tại chỗ! Nhanh lên, ai làm việc nấy!

Các tên thuộc hạ lãnh mạng thi hành. Gió núi thổi qua, mùi tử khí lại xông lên mũi những người còn sống. Tiếng lá xào xạc, như những tiếng oan hồn thở than trước lúc theo Chiêu Hồn quay về nhận lệnh nơi địa phủ!

o O o